

Estrup (RV):

Det af SF, socialdemokratiet og VS fremsatte forslag til folketingsbeslutning er nu i let modificeret form fremsat for tredje gang. Det radikale venstre har som tidligere stor sympati for hovedintentionerne i forslaget, men vi føler – også som tidligere – at der er visse punkter, vi bør diskutere nøjere. Vi har derfor fremsat vort eget forslag til folketingsbeslutning om forbedrede vilkår for kvindeforskning og finder det naturligt, at vi nu diskuterer de to forslag under ét.

Det første problem, vi ønsker at drøfte, er selve definitionen: hvad er kvindeforskning? I bemærkningerne til det af de tre partier fremsatte forslag siges det, at det er umuligt at give en entydig definition, fordi det, man vil definere, er for mangesidigt. Ja, det er rigtigt, at det er svært at definere et mangesidigt og varieret begreb, men når man nu så gerne vil støtte dette begreb og også gerne vil bevilge penge til det, ja, oven i købet vil ned-sætte et udvalg til at fordele de til rådighed værende midler, så må man have lidt mere fast grund under fødderne.

I det radikale venstres forslag til folketingsbeslutning om kvindeforskning har vi prøvet at tage denne udfordring op, og vi præciserer bl.a., at kvindeforskning som sin genstand har kvinder og kvinders forhold og anskuer disse ud fra kvinders synsvinkel. Endvidere mener vi, at kvindeforskning som anden forskning bør være en systematisk søgen efter ny erkendelse under anvendelse af videnskabelige metoder.

Vi har altså forsøgt at indramme både emnekredsen og arbejdsmetoden i kvindeforskningen; dette for at tilgodese den heldigvis store gruppe seriøse forskere, der under usikre vilkår i disse år beskæftiger sig med kvinders forhold. Vi synes, det ville være en skam for sagen, hvis løse definitioner rent faktisk gjorde det muligt for enhver journalist, der skrev en artikel om en enlig mor, at blive betragtet som kvindeforsker.

Det næste spørgsmål er vurderingen af kvindeforskningens to hovedproblemer: de tværvideenskabelige kvindeforskningscentres usikre status og det ekstremt lave antal kvindelige forskere i det hele taget.

For det radikale venstre er det det sidste problem, der er det alvorligste. Der er fag, som så at sige er støvsuget for kvinder, og

som derfor ikke får det ekstra aspekt med ind i deres udvikling, som kvindelige synspunkter kan give.

Vi ser med tilfredshed, at man i SF, socialdemokratiet og VS har erkendt, at både den generelt lave kvinderepræsentation blandt forskere og de tværfaglige kvindeforskningsmiljøers usikre status er et problem, og at man derfor har indføjet det lille ord »eventuel« i punkt 1) i beslutningsforslaget, således at ikke al opmærksomhed vies de tværfaglige kvindeforskningsmiljøer.

Ved at fokusere så snævert på disse centre, som vi tidligere har set de tre forslagsstillere gøre, risikerer vi at snyde kvindeforskningen selv. Den bevilling, man søger om, på få millioner kroner får måske nogle til at tro, at den hellige grav nu er vel forvaret, nu har kvinderne fået deres, og nu kan mændene dele resten af de 4 mia kr., der bruges årlig til forskning i Danmark.

Nej, det, vi skal ind på, er at få flere kvinder ind i forskerstillinger, bredt fordelt på de enkelte fag. Det kan selvfølgelig ikke gå lige hurtigt eller falde lige formfuldendt på plads alle steder, men principielt er der ingen grund til at friholde nogen fag for denne opgave. Den faglige tilknytning må under ingen omstændigheder brydes. Det vil isolere kvinderne i ghattolignende institutioner og snarere uddybe kløften mellem kønnene end bygge bro over den. Det er vigtigt både for kvindernes egen forskerkarriere og for forskningsmiljøet i det hele taget, at kvinderne gør sig gældende i det fag, hvor de har deres rod.

Når det er sagt, vil vi gerne medgive, at de tværfaglige forskningsmiljøer kan have en enorm inspirationskraft og kan give støtte og opmuntring til de kvindelig forskere, der ellers går blandt lutter mænd i deres faglige forskningsmiljø. Der er således grund til at håbe, at vi under udvalgsarbejdet kan nå frem til en fælles holdning til, hvordan vi bedst støtter kvindeforskningen.

Det brede sigte er som sagt det vigtigste for os. Derfor har vi lagt særlig vægt på det ansvar, der påhviler de enkelte universiteter og læreanstalter samt de forskningsråd og udvalg, der fordeler de offentlige midler til forskningen. Vi har bedt om, at institutionernes årsberetninger indeholder beskrivelser af aktiviteterne inden for kvindeforskningsområdet, og vi foreslår desuden, at der fra forskningsrådene tages initiativer til opgaver